

ZBŮŠSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává obec Zbůch • Číslo 4 • Ročník 11 • Říjen - Prosinec 2013 • ZDARMA

ÚVODNÍ SLOVO

Naše obecní periodikum – Zbůšský zpravodaj – dostáváte do své poštovní schránky přesně deset let, když úvodní ročník v roce 2003 jste si mohli zakoupit v místní prodejně potravin Droko na náměstí ve Zbůchu.

Po této dekádě jsme se rozhodli, že Vaše noviny rozšíříme o další zajímavé rubriky a hlavně dáme větší důraz na spolupráci s vámi, kteří organizují své akce během celého roku a obhacují tak spolkovou činnost v naší obci.

*Na další spolupráci a poklidné chvíle
při čtení Zbůšského zpravodaje
vám přeje redakce*

NOVOROČNÍ SLOVO STAROSTY OBCE

Vážení spoluobčané,

kouzlo vánočních svátků a čas bujarých oslav Silvestra a Nového roku máme za sebou a stojíme na prahu roku 2014, do kterého vstupují mnozí lidé plni naděje a očekávání něčeho nového, lepšího. Na první adventní svátek, kromě již tradičních světelných vánočních výzdoby, byl poprvé rozsvícen před budovou radnice vánoční strom. Na tomto místě se koná již od roku 2004 tradiční „Zpívání u radnice“, které se nekonalo pouze v roce 2007, protože v obci finišovala výstavba splaškové kanalizace a proto se tato akce nedala uskutečnit ani při dobré vůli organizátorů. Na minulém předvánočním setkání vystoupili se svým velice pěkným programem žáci mateřské a základní školy pod vedením svých pedagogů a společně jsme si za-

zpívali několik písní s vánoční tematikou. Vyvrcholením akce byl ohňostroj, který odpálili dobrovolní hasiči. Další velice milou tradicí v obci je Betlémské světlo, symbol pokoje, naděje a duchovního poselství, které si mohou občané převzít na Štědrý den v odpoledních hodinách v kapliče na návsi ve Zbůchu a nebo v kapliče

v Červeném Újezdu a umocnit tak ve svých domovech atmosféru vánočních svátků. Velice zajímavou akcí jsou též Vánoční trhy probíhající v budově obecního úřadu, na kterých vystavují děti ze školní družiny vánoční věnce a různé dekorace, které samy vyrobily.

S blížícím se koncem roku nastává vhodná příležitost ohlédnout se za uplynulým rokem a zhodnotit, zda se podařilo splnit naplánované úkoly. V loňském roce jsme si připomněli významnou událost v životě obce, kterou bylo 760 let od první písemné zmínky o obci. U této příležitosti byla Komise 750 let obce Zbůch uspořádána v měsíci září výstava v zasedací místnosti obecního úřadu, na které byly prezentovány velice zajímavé fotografie zachycující historii obce včetně hlubinné těžby černého uhlí. Za nejzdařilejší investiční akci loňského roku, která

byla plně financována z rozpočtu obce, lze považovat stavbu multifunkčního dětského hřiště v prostoru návsi u mateřské školy. V dopoledních hodinách je využíváno dětmi z mateřské školy a v odpoledních hodinách pak širokou veřejností. Každodenní velká návštěvnost tohoto zařízení svědčí o tom, že jeho realizace byla správným rozhodnutím zastupitelstva obce. Pro letošní rok je prioritou č. 1 přístavba mateřské školy formou montované stavby a tím navýšit její kapacitu o 15 dětí. V současné době navštěvuje mateřskou školu ve třech ročních celkem 92 dětí včetně detašovaného pracoviště, které je umístěno v družině základní školy. V minulých dvou letech se opakovaně stalo, že požadavky na umístění dětí v mateřské škole byly v průměru o 10 až 12 dětí vyšší, než je její kapacita. Přitom jsme v uplynulých letech pokaždé rok před aktuálním zápisem do mateřské školy zjišťovali počty dětí, které by měly nastoupit a porovnávali jsme je s počty dětí, které by měly mateřskou školu opustit a pokračovat ve vzdělávání v základní škole. Vždy vycházelo, že kapacita mateřské školy je dostatečná. Při zápisu se však ukázalo, že se hlásilo více dětí než bylo možno přijmout, což bylo způsobeno především přistěhováním mladých rodin s dětmi do obce během roku. Protože se dá předpokládat, že tento trend bude pokračovat i v příštím období, bylo rozhodnuto o realizaci přístavby mateřské školy a tím uspokojit potřebu místních obyvatel.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem spolčím v obci, dobrovolným hasičům, sportovcům a občanům za jejich obětavou činnost, kterou v dobrém slova smyslu propagují a reprezentují naši obec a podílejí se na jejím dalším rozvoji. Chtěl bych popřát všem hodně úspěchů jak v pracovním, tak i v osobním životě a především hodně štěstí a pevné zdraví do nového roku 2014.

Jiří Hájek, starosta obce

ODBOR KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ LÍNĚ

Zájemci o jednotlivé pěší
i cyklo akce KČT - Líně v příštím
roce 2014 získáte na e-mail adrese:
kctline@seznam.cz či na mobilu
Václava Straky: 721 443 671.

USNESENÍ

z 15. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Zbůch konaného 11. prosince 2013 v hasičské zbrojnici v Červeném Újezdu

Zastupitelstvo obce Zbůch
na svém zasedání projednalo a:

1. schvaluje zprávu o činnosti a postup rady obce za období od jednání zastupitelstva obce dne 25. září 2013 do dnešního zasedání
2. schvaluje návrh rozpočtu obce Zbůch na rok 2014 v závazných ukazatelích, který je schodkový. Příjmy jsou ve výši 25 093 000.- Kč a výdaje jsou ve výši 25 093 000.- Kč. Financování úvěru ve výši 780 000.- Kč na dva bytové domy v ulici U Vlečky je kryto přebytkem z minulých let
3. schvaluje zadání změny č. 1 územního plánu Zbůch vypracované v červnu 2013 včetně výsledku projednání návrhu zadání změny č. 1, který je přílohou tohoto usnesení
4. opětovně souhlasí a potvrzuje prodej pozemku parc.č. 153/4 nově označeného jako parc.č. 153/10 v k.ú. Zbůch o výměře 1.093 m² za cenu ve výši 60.- Kč/1 m² pro paní Mgr. Tomanovou, bytem Praha

Ing. Jiří Hájek v.r. - starosta
Josef Skála v.r. - místostarosta

O Z N Á M E N Í

Obecní úřad Zbůch oznamuje, že Obec Zbůch má záměr odprodat tento nemovitý majetek:

Obec Zbůch je vlastníkem bytové jednotky č. 144/02 o výměře 80,19 m² (vč. sklepa), umístěné v 1. NP budovy č.p. 144, postavené na pozemku parc. č. 149/1 katastrální území a obec Zbůch. K bytové jednotce náleží spoluvlastnický podíl ve výši 8019/31975 z celku ke společným částem budovy č.p.144 a spoluvlastnický podíl ve výši 8019/31975 z celku stavební parcely č. parc. 149/1 zastavěná plocha, spoluvlastnický podíl ve výši 8019/31975 z celku p.č.149/2 - ostatní plocha a spoluvlastnický podíl ve výši 8019/31975 z celku p.č.149/3 - zastavěná plocha, to vše katastrální území a obec Zbůch. Vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Plzeň-sever LV č. 10001.

V současné době **není** bytová jednotka č.144/02 užívána, je tedy bez nájemníka.

Na základě rozhodnutí rady obce z 15. zasedání, které se konalo dne 11. září 2013, byl schválen záměr obce na prodej bytu č. 144/02 v bytovém domě Zbůch, ul.5. května č.p.144 formou výběrového řízení ve smyslu „Zásad postupu při prodeji bytů, nebytových prostor a bytových domů v majetku

Obce Zbůch“. **Minimální kupní cena je ve výši 480 000.- Kč.**

Pisemnou nabídku do výběrového řízení doručte v obálce označené „NABÍDKA - BYTOVÁ JEDNOTKA č. 144/02 - NEOTVÍRAT“

na adresu: Obecní úřad Zbůch, podatelna, Náměstí 205, 330 22 Zbůch

Doručená nabídka by měla obsahovat zejména:

1. Doručovací adresu zájemce včetně telefonního čísla
2. Výši nabízené ceny za bytovou jednotku včetně příslušných spoluvlastnických podílů
3. Formu a termín úhrady nabídnuté ceny

Zájemci si mohou s vedoucím správy majetku obce panem Weberem dohodnout termín individuální prohlídky výše specifikované bytové jednotky. Blížší informace na úřední desce obce.

Podle ustanovení §39, odst. 1 zák. č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se mohou zájemci k záměru vyjádřit a předložit své nabídky.

NAŠI JUBILANTI

LEDEN

Marie Vrbová
Marie Kramerová
Marcela Mlynářiková
Danuše Bláhová
Stanislav Růžička

ÚNOR

Josef Nový
Milada Hašková
Stanislava Koptíková
Luboš Bezděk
Věra Vadlejchová
Eva Zajíčková
František König
Václav Vítek

BŘEZEN

Věra Volverová
Ivana Brůžková
Karel Fait
Jarmila Majerová

HISTORIE VÁNOC

1. část - Vánoční zvyky

Mnohé vánoční zvyky a kouzla mají původ ještě v dobách pohanských. Nejčastěji jsou spojeny s pokusem nahlédnout do budoucnosti a vyčíst osud. Běžné je věštění osudu z rozkrojeného jablka. Budoucnost zjistíme také z ořechů, jejichž skořápky můžeme použít k další věštbě - pouštění lodíček. K nejstarším zvykům patří lití oliva, podle vylitých tvarů hádáme, co nás čeká.

Svobodné a nezadané dívky hází pantoflem. Už téměř zapomenutý je slovenský zvyk namazat si na Štědrý den tváře medem. Tim si zjistíme, že nás po celý příští rok budou mít všichni rádi.

NABÍDKA AKCÍ BĚHEM

1. ČTVRTLETÍ 2014 V NAŠEM REGIONU

- 4.12. 2013 - 21.3.2014 - Když zavoní les...** pohled do historie lesnictví a myslivosti v Českém lese, výstava, Chodský hrad, Domažlice
- 11.1. 2014 - Myslivecký ples,** KD Stod, pořádá Myslivecké sdružení Stod a Lelov od 20.00 hod.
- 15.1. Tradiční přechod Královského hvozdu** - 13. ročník na sněžnicích ze sedla Scheiben přes Juránkovu chatu na Velký Ostrý, zakončení v Hamrech, Penzion HABR

- 27.1. Cestovatel Jiří Kolbaba: BALI** - můj druhý domov, diashow v kině Čakan v Domažlicích od 19.30 hod.
- 1.2. Eskymácká olympiáda,** sportovně - zábavné odpoledne pro děti i rodiče, Sbor dobrovolných hasičů, Hojsova Stráž, Hasičská zbrojnice
- 8.2. KITFEST 2014,** modelářská soutěž a výstava v KD Stod, 8.00 - 16.00 hod.
- 8.2. O cenu města Kralovice,** soutěž ve sportovním tanci, Lidový dům v Kralovicích

- 12.2. Setkání s režisérem Zdeňkem Troškou,** předpremiéra nového filmu Babovřesky 2 kinosál Horšovský Týn
- 1.3. Masopustní průvod** městem od 14.00 hod. vepřové hody a taneční zábava v KD Stod od 20.00 hod.
- 8.3. Pravá chodská zabijačka,** Rodinný pivovar Chodovar, Chodová Planá, www.chodovar.cz
- 22.3. Masopustní průvod ve Zbůchu**

RETROSPEKTIVY ZBŮCHU – ING. JAN HOŠEK

RADOSTI I STRASTI MÉHO DĚTSTVÍ

5. ČÁST

Mám-li ze svého dětského pohledu hodnotit tolik diskutovaná padesátá léta, musím upřímně říci, že postihla nejen dospělé, ale výrazným způsobem ovlivnila i bezstarostnost našeho dětství. Af jsme chtěli, či nikoli, byli jsme nemilosrdně přemiláni v jejich soukolí. Den co den jsme neuměle kreslili kouřící komíny, recitovali básně o cti hornického povolání, o továrnách, strojích, o frézách, které zpívají k lepším zítřkům. V tehdejších čítankách a zpěvnících, neodmyslitelně ozdobených srpem a kladivem, byly halasně velebeny továrny, kouřící komíny a čím špinavější byly montérky, tím větší byla pravda. Přes to vzpomínám na tu dobu s určitou nostalgii, dodnes ukrytou kdesi hluboko v mém srdci. Z místního rozhlasu se co chvíli ozývaly různé pochody, z nichž se nejčastěji opakovaly „Vyhrnem si rukávy,“ „Brigádnická polka,“ „Kupředu levá“ a po nich následovalo ještě mnoho dalších produktů té doby. Když se člověk chtěl dozvědět obsah hlášení, převážně spočívající v tom, kdo se zúčastní žňových hlídek nebo nočního výmlatu, musel je nejprve všechny trpělivě vyslechnout.

Když už události kolem měny začaly pomalu ustupovat do pozadí, musely se stranické špičky potýkat s dalšími, neméně závažnými problémy tehdejší rozbourané doby. Ze západu totiž každou chvíli přilétaly balóny, z nichž se sypaly balíky protistátních letáků, zesměšňujících komunistické zřízení. Rádio Svobodná Evropa sice úspěšně rušili, avšak přeletu balonů zabránit nedokázali. Zejména v noci. My jsme z toho ovšem měli nesmírnou radost a také zábavu. Usilovně jsme letáky hledali po celém lese, abychom je ráno, za pochvalu soudružky učitelky, mohli odevzdat ve škole. V té době jsme ještě neuměli pořádně číst, ani jejich obsah hlouběji pochopit, avšak přece jen jsme s naším slabikováním dokázali rozeznat, že si někdo dělá legraci z našich státníků. Je tomu již téměř šedesát let, ale já i dnes vidím ty letáky před sebou, jako by to bylo včera. Nahoře červený pruh s nápisem „Svobodná Evropa,“ po levé straně karikatury státníků a po pravé straně pak humorný komentář. Na prvním místě byl zobrazen prezident Antonín Zápotocký s křídly motýla a nápisem „Žluťásek Zápotocký.“ Houba hned pod ním měla obličej ministra kultury Zdeňka Nejedlého a nápisem „Hřib Nejedlý.“ Po nich pak následovali všichni ostatní členové tehdejšího vládního kabinetu. Dnes již vím, že nosit takové věci domů, bylo v padesátých letech velmi nerozumné. Stále si pamatuji zděšené pohledy rodičů a paní učitelka Klunová i když nás pochválila, vypadala ještě zděšeněji. Brala letáky do ruky s mnohem větším odporem, než kdybych jí podával jedovatého hada. Přechovávání takových tiskovin si státní bezpečnost mohla vysvětlit různým způsobem

a nedalo se ani rámcově předvídat, jak se zachová. Dodnes si pamatuji na tu nepředstavitelnou atmosféru strachu.

Že ten strach nebyl bezdůvodný, jsem pochopil, když rodiče jednoho rána vypadali ještě ustaraněji než jindy. Sice se báli přede mnou něco říci, avšak jak už to bývá, ty zprávy do našeho dětského světa přece jen pronikly. I když jsme byli malí, nebyli jsme úplně slepí. Lidé se nám zdáli podivně zamlklí a zaražení, ženy si něco tajemně šeptaly a na rozích postávaly hloučky penzistů. To už jsem pochopil i já, že v noci opět přijela do Zbúchu auta státní bezpečnosti, aby zatkla „podvratně živly.“ Tenkrát se jednalo zejména o bývalé živnostníky. Ti byli v té době považováni za nebezpečnou překážku při budování nově vznikajícího socialistického hospodářství a proto mnozí z nich pod různými záminkami beze stopy zmizeli. Všechna jména zbůšských občanů, kterých se to dotklo, si již přesně nepamatuji a z pochopitelných důvodů je nemohl zaznamenat ani kronikář Jan Blahnik. Vim, že mezi nimi byli truhlář František Vicher a jeho manželka, Emil Lupač a nechyběli ani náš soused řezník Václav Jung, hostinský Václav Fait a také pan Bláha, kterému místní pro bližší identifikaci, aby ho odlišili od jeho jmenovců, říkali kovár. Vim, že ten výčet není úplný a omlouvám se blízkým těch, jejichž jména se neuchovala v mé paměti. Václav Fait mi později vyprávěl, že když ho zatkl, měl právě na nohou domácí pantofle a nedovolili mu ani about boty. Občas hovořím přes počítač se synem Emila Lupače Jiřím, který nyní žije v Kanadě. Jednou mi vyprávěl, jak jeho otce v roce 1953 zatkl, zrovna v okamžiku, kdy držel v hostinci místo na silvestrovskou oslavu. Odvedli ho přímo odtud. Jiří, kterému tehdy bylo sedm let, dodnes vzpomíná na domovní prohlídku i na to, jak příslušníci státní bezpečnosti tenkrát důsledně proklepávali i zdi. Otec mne po návratu domů vyprávěl, že ani nevěděl, kam ho odvezli. Teprve později, když už byl na svobodě, poznal, že to, na co se z okna cely po celou dobu díval, byly věže plzeňského muzea. Také vzpomínal, jak museli stát čelem ke zdi a jak jim dozorcí o tu zeď tloukli hlavou, připomínajíc, že zeď je potřísněna krví jejich komunistických bratří. Jediným proviněním Emila Lupače, který tehdy mezi živnostníky nepatřil, spočívalo v tom, že byl bratrem paní Vicherové. Jeho spolupráce s agentem Rambouskem byla zástupným problémem, protože po revoluci v roce 1989 se ukázalo, že nikdo takový ani neexistoval a jméno bylo vymyšleno pouze pro účely vykonstruovaných obvinění. Protože Emil Lupač byl tělem i duší trampem, příslušejícím k osadě Borovan a také vynikajícím houbářem, k jeho osobě se ještě podrobněji vrátím v kapitole pojednávající o obyvatelích Plzeňské ulice. V případě paní Vicherové, která si

tu a tam nechala udělat u modistky v Plzni nějaký klobouk, vykonstruovala státní bezpečnost protistátní spiklenecké centrum. Nejen pro rodiny postižených, ale i pro nás, byly tyto akce, bezprostředně navazující na likvidaci „kulaků,“ šokující. Odvezli je neznámou kam a nikdo, ani jejich nejbližší, nevěděli, zda se vůbec vrátí a co se s nimi stane. Když po dlouhé době přišli domů, byli vyhublí, šediví, se strhanými rysy a hlavně neochotní mluvit o přestálém utrpení. Tehdy se moje dětská dušička opravdu vzbouřila. Dokud jsem poslouchal v rádiu, jak odsuzují imaginární zrádce národa které jsem nikdy nespatriil, mohli mne přesvědčit i zvuklat. Tady ve Zbúchu to však nebylo možné. Copak je to asi za zločince? Usměvavý a ochotný hostinský Václav Fait který mi nedávno dal krásný otvorák na láhve a otcovsky mne přítom pohladil po hlavě, řezník Václav Jung, který mi v době lístkového systému občas daroval nějakou tu odríznutou špičku salámu, nebo truhlář František Vicher který mi udělal krásný malý stoleček ze židličky. Na to, jak jsem ho našel pod vánočním stromčkem, si pamatuji, jako by to bylo včera. Klečel jsem na kolenou a vroucně se modlil, děkujíc Ježíškovi za tak krásný dar, snad nejkrásnější, jaký jsem ve svém životě dostal. Jací tohle byli zrádci národa a nepřátelé pracujícího lidu, když celé dny trávili ve svých živnostech? Musel jsem si sám sobě položit otázku kdo nám teď upeče voňavé preclíky, kde vezme tak hezký a vkusný nábytek, který dokázal udělat náš soused František Vicher. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat a během krátké doby jsme zapadli do šedých dnů budování socialismu. Stali jsme se konzumenty pochybných produktů z velkovýkrmů masa, tvrdého bezbarvého pečiva z průmyslových velkopekáren, byty začal zdobit, či spíše hyzdit nábytek z nově založených truhlářských družstev, který byl navíc nedostatkový.

Ve škole nám byla dnes a denně systematicky vštěpována jednoduchá filosofie. Na jedné straně Sovětský svaz, náš přítel, vzor a ochránce, na druhé straně zlí imperialisté harašící zbraněmi. Jednoho podzimního dne nám naši pedagogové připadali od rána nějakí zvláštní a v celém učitelském sboru panovala mimořádná nervozita. Učitelé postávali na chodbách, dívali se na hodinky a něco si mezi sebou šeptali. Jak se později ukázalo, naše tušení bylo správné, protože po poledni se celá škola organizovaně přesunula do krytů umístěných v povrchových objektech Dolu obránců míru. Avšak i po příchodu sem celé to nervózní čekání pokračovalo. Když bylo přesně půl druhé, venku se přerušovaně rozezvučely sirény a současně s nimi se ozvala i střelba ze samopalů. Paní učitelka Klunová, místo aby uklidnila naše dětské dušičky, dala každému lístek, na kterém bylo napsáno nějaké fiktivní zranění. Já jsem měl na-

příklad zlomenou klíční kost. Ještě jsme lístečky ani pořádně nedočetli, když vběhly do místnosti ženy v uniformách červeného kříže a začaly nás hlava nehlava obvazovat. Než jsem se nadál, byl jsem stažen v jakémsi podivném krunýři a nemohl jsem vůbec dýchat. Venku se setmělo a potom začaly někde blízko vybuchovat dělobuchy. Až sem do uzavřeného krytu pronikal charakteristický štiplavý pach dýmovic a kolem oken se tíše a nenápadně plížil strachlivě vyhlížející červený dým. V tom okamžiku začaly na díl nalétávat tehdy ještě vrtulové stiháče z liňského letiště. Někteří piloti se odvážili velice nízko, což celou tu atmosféru našeho strachu ještě více umocňovalo. Snažil jsem se uprosit paní učitelku Klunovou aby mi ty obvazy někdo povolil, avšak nesetkal jsem se s pochopením. Měla nás na starosti až příliš mnoho a tak jsem si musel poradit sám se sebou. Seděl jsem trpělivě v koutku, snažíc se alespoň trochu nadechnout. Tu a tam mi z oka upadla i nějaká ta slza lítosti. Nakonec nám ty obvazy přece jen sundali, střelba i výbuchy umlkly a letadla se vrátila zpět na liňské letiště. Seděli jsme na lavičkách v temném objektu havířských šaten, zamklí a zaražení, zatímco naši pedagogové se tvářili spokojeně. Strach z válečných hrůz a zlých imperialistů se v nás toho dne hluboce zakořenil. Vzpomínám si, že se mi často zdálo, jak nad námi létají americké bombardéry, viděl jsem zřetelně padající pumy, abych se v okamžiku, kdy měly vybuchnout, celý zpocený probudil. Snad i proto jsme s jásotem a nepředstíraným nadšením přivítali, když na liňské letiště přiletěly první proudové MIGY, v té době již osvědčené v korejské válce. Pod vlivem ideologického tlaku, který byl na nás vyvíjen, jsme si konečně vydechli, protože od toho dne už jsme se nemuseli zlých imperialistů tolik bát a mohli jsme po dlouhé době zase klidně usnout.

V té době ve společnosti platilo heslo „Je proti nám, kdo není s námi“ a stejně tak ve škole platilo, že do kolektivu nepatří ten, kdo není pionýrem. Akce skládání pionýrského slibu byla již dlouhou dobu pečlivě připravována, protože její scénář musel přesně odpovídat představám stranického sekretariátu. Nic nebylo ponecháno náhodě. Rodiče museli již dávno předem zakoupit pionýrský stejnojmenný sestávající z modrých kalhot, bílé košile s našitým pionýrským znakem a rudého šátku, který nebyl volně prodejný a proto musel být až do šátkování uložen ve škole. Pro nás děti to bylo něco velkého, slavnostního a musím se s odstupem času přiznat, že nosit na krku pionýrský šátek, pro nás bylo v té době výrazem největšího blaha. Vyskytlo se i několik jednotlivců kterým se této cti nedostalo a o kterých se samostatně zmíním v některé z příštích kapitol. Ti ovšem v té době byli na okraji společnosti, nebo jak výstižně říkávala babička, stali se vyvrheli lidstva. Většina mých uvědomělých spolužáků se v den skládání slibu, které bylo naplánováno na čtvrtou hodinu odpoledne, dostavila do školy již s tříhodinovým předstihem. Seděli spořádaně ve třídě a soudružka učitelka Klunová jim

vyprávěla o sovětských pionýrech, o pionýrském táboře Artěku, kam se dostanou jen ti nejlepší z nejlepších, o Timurovi a jeho partě, která pomáhala starým a nemocným lidem. Hltali se zaujetím každé její slovo, stejně tak jako kdysi naši předkové, zbožně naslouchali nedělnímu kázání v kostele. Já jsem v té době byl přece jen trochu jiný. Sice jsem se vydal z domova stejně jako oni, avšak na návsi mne přilákal houf kluků, kteří měli volně odpoledne a trávili ho chytáním ryb. Ty se nějakou, dodnes nevyšvětlenou záhadou, dostaly do rybníčku na zbušské návsi. Až do té chvíle jsem byl přesvědčen, že v té páchnoucí louži, tehdy plné močůvky z okolních selských stavení, nemůže existovat nic živého. Ryby byly dlouhé asi jen deset centimetrů, nedefinovatelné rasy a pohlaví a lidově se jim tehdy říkalo „čudly.“ Naše lovecká vášně však nebyla o nic menší, než kdyby tam plavali desetikiloví kapři. Opatrně jsem si po vzoru ostatních stoupl na okraj rybníčku a čekal. Tenkrát se ještě dalo do rybníku volně vejít ve směru od kapličky. Ryba připlula kousek ode mne a já jsem v tom okamžiku přestal vnímat svět kolem sebe. Sotva se trochu pohnula, udělal jsem jeden krok, potom druhý a v celém tom nenadálém zápalu rybařské vášně jsem ani nepostřehl, že stojím v krásných bílých kečkách a v pionýrském kroji po kolena v černém bahně. Když jsem si to uvědomil, bylo již pozdě. Nezbylo mi nic jiného, než utíkat domů k mamince a poprosit ji o pomoc. Naštěstí to byla žena vzácně trpělivá. Místo křiku a nadávek pochopila politickou vážnost tohoto okamžiku a po přeprání spodní části nohavic začala kalhoty vysušovat žehličkou. Hned potom se pustila do mých nových kecek, zakoupených speciálně pro tuto příležitost, jenže tady to bylo mnohem horší. Kecky se sice daly prát, nikoli však žehliti. Na poslední chvíli, zrovna když se všichni zvedali k odchodu do tělocvičny, jsem zcela vyčerpaný dorazil do třídy. Soudružka učitelka Klunová i moji spolužáci, kteří tři hodiny poslouchali její poutavé vyprávění o Artěku, kde sama nikdy nebyla, se pohoršení dívali na moje čvachtající, byt čisté kecky a bylo zcela jasné, že jsem to já, kdo se pro dnešní den stane černou ovčí třídou. Mokré stopy, které jsem za sebou při každém kroku zanechával, nebylo možno přehlédnout. Zanedlouho však všechno pomínulo. Stál jsem ve slavnostně vyzdobené tělocvičně zbušské základní školy a spolu s ostatními odříkával slova pionýrského slibu, která v té době byla ozdobným písmem vytištěna hned na čelní straně našich žákovských knížek.

„Já, mladý pionýr Československé lidové demokratické republiky slibuji před svými druhy, že se budu učit a jednat tak, abych byl platným občanem své milované vlasti.“

Když nám starší pionýrky zavázaly na krk rudé šátky, zakoupené z těžce vydělaných peněz našich rodičů, zahájili jsme významnou životní etapu. Dnes s odstupem času se musím přiznat, že jsem si s pionýrským šátkem na krku připadal velice důležitý. Sedli jsme si na lavičky a místo nás nastoupil pěvecký soubor, který vedla naše třídní soudružka

učitelka Klunová. Hned potom zazněla tělocvičnou slova písně:

„Rudé šátky na slunci hoří
jako rozkvetlý vlčí mák
a po celém kraji letí píseň
a nese se vzhůru do oblak...“

Tenkrát jsem si připadal, jako bych právě došel do země zaslíbené, a když jsem se k večeru vracel přes náves domů, byl jsem přesvědčen, že jsem to právě já, kdo je středem všeho dění. Totálně ovlivněn školní ideologií jsem si bláhově myslel, že se na mne v tom okamžiku dívá snad celý svět. Věděl jsem, že dnes budu docela jistě spát se svým pionýrským šátkem i to, že bych ho nevyměnil za nic na světě. Starostlivá maminka mne po návratu domů zavedla k našemu hodnému sousedovi, fotografovi panu Babkovi, který měl tehdy v přízemí našeho domu atelier. Pan Babka nebyl jen obyčejný fotograf. Byl tak trochu i umělec, a aby ten slavnostní okamžik ještě zvýraznil, dal mi do ruky knihu od známého sovětského spisovatele Arkadije Gajdara. Tak se i dnes, po více než padesáti letech, mohu díky téhle fotografii vrátit do doby, kdy jsem se na dlouhou dobu stal jedním z koleček soustrojí, nezadržitelně se blížícího k lepším zítřkům. Fotografie je v permanenci dones a dokonce působí jako zázračná pilulka. Když se na ni někdo podívá, okamžitě se otrásá smíchy.

Netrvalo dlouho a celá základní škola ve Zbūchu se sešla v tělocvičně znovu, i když tentokrát při zcela jiné příležitosti. Stala se totiž mimořádná událost, která i tentokrát udělala politikům špičkám nemalé starosti. Tu a tam se sice proslýchalo, že v počátcích provozu proudových letadel vznikají určité problémy, nikdo se však nic určitého nedozvěděl. Zejména proto, že mimořádná událost v armádním letectvu zůstávaly většinou přísně utajeny. Ani tuhle událost nemám potvrzenou ze žádného oficiálního zdroje, protože takový zdroj v té době ani neexistoval. Interpretuji zde pouze to, co nám tenkrát vyprávěl ten pilot, kterého k nám přivedli do školy na besedu. Podle jeho vyprávění se dvojice pilotů ocitla za pověstnou železnou oponou mezi socialistickým a kapitalistickým světem a přistála i s letadlem na poli nedaleko Norimberka v Německu, tehdy ještě okupovaného vojsky západních spojenců. Tento přelet pochopitelně neušel jejich pozornosti a tak se zanedlouho posádka letadla ocitla v doprovodu americké okupační hlídky na vojenském velitelství. Následovaly výslechy, vyhrožování i přesvědčování, protože vzhledem k mezinárodní politické situaci, bylo pro Američany v nejtěžším údobí studené války velmi žádoucí, aby českoslovenští piloti zůstali. Tohle přesvědčování trvalo celý týden a nakonec skončilo nerozhodným výsledkem. Jeden z nich zůstal, druhý se vrátil. Ten první byl zatracen na věčné časy, druhý se rázem dostal na výsluní slávy a stal se přes noc kladným hrdinou. Vodili ho po školách, jako kdysi komedianti medvěda po poutích, stále stejné tváře, stále stejné otázky. Dodnes nevím, kolik v tom vyprávění bylo pravdy a kolik totalitní ideologie. Nám to však nevadilo.

Seděli jsme na lavičkách v tělocvičně a poslouchali se zaujetím celý ten napínavý příběh, jako bychom objevovali úplně jiný svět. Byli jsme z toho trochu zmateni, protože jsme předtím měli úplně jiné představy. Teď jsme se najednou dozvěděli, že i za železnou oponou také existuje průzračný vzduch, zelená tráva a modrá obloha. Do té doby jsme si tu krajinu představovali úplně jinak, asi tak, jak jsme ji znali z tehdejších novin. Jako temnou beztvářou hmotu, jako válečné spáleníště, kde za každým kamenem čeká zlý imperialista v cylindru ušitým z americké vlajky, s dolary vyčuhujícími z kapes. Přesně tak, jako na karikaturách v Rudém právu. Tohle setkání bylo pro nás něčím zcela novým a dosud nepoznaným.

Začátkem roku 1955 byl v plném proudu nácvik na první celostátní spartakiádu. Byla to velká akce tehdejšího mocenského aparátu, který se jejími gigantickými rozměry snažil jednou provždy vymazat z myslí občanů sokolské hnutí. Tato myšlenka byla vskutku bláhová, protože první, co spatřilo po listopa-

dové revoluci v roce 1989 světlo světa, byly, i když ne na dlouho, právě sokolské a skautské kroje. Musím se přiznat, že tělesná výchova, zejména cvičení na náradí, nebylo v té době mojí nejsilnější stránkou a když se mi naskytla příležitost, hledal jsem usilovně záminku, jak se jí co nejšetrněji vyhnout. Byly doby, kdy jsem kvůli tomu dobrovolně šel na celé odpoledne na brigádu vybírat brambory. Pokud se týkala nácviku na spartakiádu, ten se mi docela líbil. Zvláště potom, co jsme dostali cvičební úbory. Ze začátku nácviku nám to sice připadalo nudné, avšak když se začalo cvičit s hudbou, všechno se rázem změnilo a začalo se nám to doopravdy líbit. Pamatuji se jako by to bylo včera, když se dne 8. května 1955 sešel na okrskové spartakiádě na školním hřišti skoro celý Zbůch. Starý Sokol Jaroslav Rejthar, dědeček mého kamaráda Jana Rádlu, řídil všechny nástupy a cvičení červeným praporkem z náčelnického můstku, který byl vybudován na podloží starého altánu. Ten už na školním hřišti dávno nestojí, avšak moji vrstevníci si na

něj jistě pamatují. Dnes všichni na tyto školní slavnosti nostalgicky vzpomínáme. Zvláště když už lidé nedokážou, nebo spíše nejsou ochotni, nic podobného uskutečnit. Tahle okrsková spartakiáda byla vlastně jen jakousi předehrou a za týden jsme cvičili znovu, tentokrát před zaplněným stodským stadionem na okresní spartakiádě. To byla naše konečná a o obrovských úspěších cvičenců na pražském Strahově jsme se dozvěděli už jenom se sdělovacích prostředků.

A tady na školním hřišti 8. května 1955 končí pátá část vyprávění o radostech a strastech mého dětství. V příští, již mnohem veselejší části zavzpomínáme, jak ve Zbůchu probíhaly májové oslavy, jak jsem se tváří v tvář setkal s prvním předsedou poválečné vlády Zdeňkem Fierlingerem a prezidentem Antonínem Zápotockým, zmíním se o oslavách Dne horníků a hlavně o konání poutí v dobách, kdy ještě nepředstavovaly jen stánky s předraženým nekvalitním zbožím, nýbrž patřily k těm nejhezčím zážitkům našeho dětství. Už se moc těším na další setkání s vámi.

ZAMYŠLENÍ NAD PROVOZOVÁNÍM SBĚRNÝCH DVORŮ

Hlavním cílem obcí bylo nabídnout občanům výrazně lepší a kvalitnější službu a možnost, jak nakládat s odpady z domácností v souladu se základními zásadami ochrany životního prostředí obcí.

Vzhledem k tomu, že se vyskytly mimo těch převážně kladných i některé negativní reakce ze strany občanů, pokládáme za důležité následující informace.

Někteří občané totiž poukazují na to, a jistě mají ze svého hlediska pravdu, že odbavení na sběrných dvorech trvá déle, než kdyby odpad vysypali před domem do popelnice či kontejneru, nebo odpad odvezli bez třídění na skládku. Na skládce komunálního odpadu se totiž předpokládá, že z odpadů již jsou vytríděné recyklovatelné složky, a vše se ukládá do jedné kazety. Proto přímo na skládkách odpadá čas přetřídování. Nevýhodou ukládání přímo na skládku je pro občany finanční zatížení.

Sběrné dvory obcí, slouží občanům, aby ušetřili svoji kapsu a mohli víceméně zdarma uložit odpad, který se nevejde do popelnice (objemný odpad- sedačky, lina, koberce apod.), nebo se tam nesmí ukládat (nebezpečný odpad), anebo se jedná o odpad k recyklaci (elektroodpad, kovy, suť, tráva, větve, pneumatiky, papír, plasty, sklo apod.).

Na každém sběrném dvoře stojí kontejner nebo místa uložení s označením, co se kam má ukládat. Proto se klade obrovský důraz na správné zařazení a uložení do jednotlivých kontejnerů. Jde o to, že mimo objemného odpadu je tento již vytríděný odpad předáván k dalšímu zpracování, a především díky obsluze jsou odpady odděleně shromažďovány a tříděny a velká většina z nich je pak materiálově využívána. Na zpracovatelských koncovkách jsou ale velmi přísní - odpad je při předání zařazen pod určitými kódy odpadů dle legislativy (Katalog odpadů ze

zákona 185/2001 Sb.) a když nebude obsah kontejneru shodný s uvedeným kódem odpadu, hrozí i možné sankce ze strany koncového zpracovatele.

Proto je nutné, jak je uvedeno v provozním řádu sběrného dvora schváleného Krajským úřadem životního prostředí, že obsluha, která musí každého zákazníka nejen zavést do systému, je i zodpovědná za správné roztrídění odpadů, taktéž dohlíží na ukládání odpadu a jeho správné zařazení. Máme špatné zkušenosti s tím, že bylo-li na sběrném dvoře více zákazníků, vznikaly zmatky, a tím spojené i pozdější reklamace se špatným zařazením. Obsluha se tak dostávala do situace, kdy se věnovala jednomu, a ostatní občané nekontrolovaně házeli do kontejnerů i to, co

do nich rozhodně nepatřilo. Proto je nutné dodržovat sice zdoluhavější, ale z hlediska legislativy účinnější postup, aby nedocházelo právě k těmto reklamacím.

Proto bychom chtěli apelovat na občany, aby byli trpěliví a rozhodnou-li se pro uložení odpadu na sběrný dvůr, aby počítali s delší dobou odbavení a tím se vyhnuli stresu. Možná, že některým to připadá zdoluhavé, ale věřte, že před 20 lety taková vymoženost pro občany neexistovala a lesy byly plné harpardi a nebezpečných odpadů včetně televizí, lednic, barev, olověných baterií apod.

*Za krásnější životní prostředí
Hana Ciglerová – ekolog, Petr Volevecký,
Obchodní ředitel EKO-SEPAR, s.r.o.,
provozovatel sběrných dvorů obcí Zbůch, Líně,
Vejprnice, Tlučná, Nýřany a Třemošná*

TERMÍNY SVOZŮ SMĚSNÉHO KOMUNÁLNÍHO ODPADU V OBCI ZBŮCH A SPÁDOVÝCH OBCÍCH – ROK 2014

Měsíc	svoz 1x týdně	svoz 1x za 14 dnů sudý týden	svoz standard říjen - duben 1x týdně květen - září 1x za 14 dnů sudý týden	svoz nestandard říjen - duben 1x za 14 dnů sudý týden květen - září 1x týdně	svoz 1x měsíčně poslední středa v měsíci
LEDEN	1.,8.,15.,22.,29.	8.,22.	1.,8.,15.,22.,29.	8.,22.	29.
ÚNOR	5.,12.,19.,26.	5.,19.	5.,12.,19.,26.	5.,19.	26.
BŘEZEN	5.,12.,19.,26.	5.,19.	5.,12.,19.,26.	5.,19.	26.
DUBEN	2.,9.,16.,23.,30.	2.,16.,30.	2.,9.,16.,23.,30.	2.,16.,30.	30.
KVĚTEN	7.,14.,21.,28.	14.,28.	14.,28.	7.,14.,21.,28.	28.
ČERVEN	4.,11.,18.,25.	11.,25.	11.,25.	4.,11.,18.,25.	25.
ČERVENEC	2.,9.,16.,23.,30.	9.,23.	9.,23.	2.,9.,16.,23.,30.	30.
SRPEN	6.,13.,20.,27.	6.,20.	6.,20.	6.,13.,20.,27.	27.
ZÁŘÍ	3.,10.,17.,24.	3.,17.	3.,17.	3.,10.,17.,24.	24.
ŘÍJEN	1.,8.,15.,22.,29.	1.,15.,29.	1.,8.,15.,22.,29.	1.,15.,29.	29.
LISTOPAD	5.,12.,19.,26.	12.,26.	5.,12.,19.,26.	12.,26.	26.
PROSINEC	3.,10.,17.,24.,31.	10.,24.	3.,10.,17.,24.,31.	10.,24.	31.

ZE ZÁPADNÍCH ČECH K PROTINOŽCŮM NA NOVÝ ZÉLAND

2. ČÁST

V minulém čísle jsme se rozloučili informací o jistém Martinu Krippnerovi, který na začátku 60. let 19. stol. nalákal první osadníky z jižního Plzeňska a též po jedné rodině ze Zbúchu a Červeného Újezda na daleký Nový Zéland. Dnešní článek začneme vyprávěním jak probíhala jejich dlouhá cesta a první zážitky v novém světě.

SAMOTNÁ PLAVBA

Nakonec se těch, kteří mohli zaplatit drahou lodní dopravu sešlo třiaosmdesát. Když se za chladné únorové noci na stodském nádraží navždy rozloučili s příbuznými a známými, vládlo veliké vzrušení. Ze Stoda napřed cestovali do Prahy k audienci u arcibiskupa kardinála Schwarzenberga. Popřál jim na cestu věrnost nové zemi a víru v boha. Z Prahy jeli vlakem do Hamburku a pak lodí do Gravesendu, kde se konečně

nalodili na War Spirit, zámořskou loď, která je za sto šest dnů přeplavila přes oceán. Museli plout kolem celé Afriky, neboť na začátku 2. poloviny 19. stol. ještě nebyl postaven Suezský průplav (ten byl slavnostně otevřen až 17. listopadu 1869. Několik dní před slavnostním otevřením průplavu uvedena Verdiho opera Rigoletto. Slavná opera Aida, kterou u Verdiho objednal tehdejší egyptský místokráľ Ismail Paša, měla světovou premiéru v Káhiře až 24. prosince 1871 - poznámka redakce).

Všichni viděli moře poprvé, obávali se mořské nemoci, sklíčujících stísněných lodních prostorů a hrozby ztroskotání. Během plavby ale došlo k jediné nehodě. Zahynul otec pěti dětí, zato dvě děti se narodily.

PRVNÍ ROKY MIZÉRIE

Zoufalství, rozčarování a beznaděj, to byly jejich pocity po

příjezdu do Aucklandu. Mísťto úhledného evropského města tu našli blátivé chodníky, dřevěné kůlny, chatrče a navíc napjaté vztahy mezi místními Maory z Wakaito a bílými osadníky. Ale to byl jen začátek! Za dva dny se na palubě šaluny vydali po moři na cestu k ústí řeky Puhoi. Maorský kmen, který tu obýval opevněnou vesnici, odtud přistěhovalce vezl v kánoích proti proudu řeky do vnitrozemí do jejich budoucího domova. Často se jich zmocňoval děs - žádná pole, žádná kultivovaná krajina, jen strmé kopce a hluboký, neproniknutelný prales. Pak dorazili na malou mýtinu. To bylo území, které jim vyčlenila novozélandská vláda. Mísťto slíbených domů zde našli jen dvě chatrče z kmenů a listů palm nikau. Uprostřed zimy trochu málo pro 83 lidí. První noc byla děsivá. Nebyli schopni usnout. Hodiny se utápěli v zá-

plavě slz. „Kdyby se po moři dalo jít, šel bych pěšky celou cestu zpět do rodné země“, řekl prý jeden osadník. Ale návrat možný nebyl. Veškeré úspory utratili za cestu a teď neměli ani nářadí a zbraně, které zoufale potřebovali na boj s místní přírodou. Samý neproniknutelný prales. Ten se stal jejich největším nepřítelem. Te Hemera Tauhia, náčelník maorského kmene z ústí řeky, jim pro začátek přivezl kánoe s nákladem melounů, sladkých brambor kumaru a masa. Maori je naučili, jak jíst některé rostliny - střed kmene palem nikau po uvaření chutnal jako zelí. Také jedli jádro kapradin ponga, lovili velké novozélandské holuby a divoká prasata, v řece chytali kraby a úhoře. Sbírali med divokých včel.

Příště: další osudy našich předků na druhé straně zeměkoule.

*Zpracoval R. Hrdlička z geografického časopisu - Koktejl
Autor článku - Martin Slíva*

NÁŠ VÝLET DO MNICHOVA

Ten den nastal ve středu, 23. října, kdy jsem s několika fanoušky Viktorie Plzně ze Zbúchu vyrazil do Mnichova, hlavního města Bavorska. Už několik kilometrů před Mnichovem z dálnice vidíme úžasnou, osvětlenou stavbu moderního stadionu Bayernu a ještě větší šok zažíváme při vstupu na samotný stadion. Většina z nás doposud nic lepšího neviděla a opravdu stánek lídra Bundesligy a posledního vítěze Ligy mistrů je nádherná stavba, kde se musí každý fanoušek cítit dobře. Obdivujeme provedení samotné stavby, nespočet obchodů nabízející své propagační materiály, tak i hrací plochu, která je posazená hluboko pod úroveň místní komunikace.

Bohužel, samotná hra ze strany našeho šampiona nebyla atraktivní, ba naopak a stačilo pár odehraných minut, aby hráči Bayernu tento zápas pojali jako tréninkové utkání. Přes tento propad hry Viktorie nám v žádném případě nedávali místní fanoušci najevo žádný sarkasmus, ba naopak sympaticky oceňovali, že jsme přijeli podpořit jejich soupeře ze sousední země. I přes tuto vysokou prohru naší Viktorie Plzeň proti poslednímu vítězi Ligy mistrů jsme odjžděli z Mnichova spokojeni.

Jan Šiman

NÁŠ SLOUPEK

Finance během posledních 90 let u nás.

Pojďte se mnou do historie našeho státu a ukažme si na několika příkladech, jaké byly vy-

soké výdělky v jednotlivých profesích a kolik si toho mohl koupit obyvatel v této zemi a v dané době za 100.- Kč.

Rok 1949

Zaměstnanci, kromě pracujících v zemědělství, si v roce 1949 vydělali průměrně 870 korun za měsíc. Na jednu stokorunu tedy museli pracovat zhruba 24 hodin.

Zboží	cena v korunách	kolik se dalo koupit za 100 korun
Chléb (kg)	5.- Kč	20 bochníků
Mléko (l)	4,45.- Kč	22,5 litru
Vejsce (kus)	3.- Kč	33 vajec
Máslo (kg)	80.- Kč	pět čtvrtek
Pivo 10 (0,5 l)	3,20.- Kč	o něco více než 31 püllitrů
Hovězí zadní (kg)	48.- Kč	přes 2 kilogramy
Pánské boty	458.- Kč	jedna pětina bot
Průměrné předplatné novin - měsíc	30.- Kč	tři měsíce a deset dní
Jízdenka na tramvaj	2,50.- Kč	40 jízdenek
Vstupenka do divadla	16,80.- Kč	6 představení
Střihání pánských vlasů	10,10.- Kč	10 návštěv u holiče
Jízdenka na osobní vlak (20 Km)	17.- Kč	5,9 jízdenky
Elektřina (kWh)	4,05.- Kč	24,7 kWh
Poštovné za dopis	2,50.- Kč	40 známek

Zpracoval: R. Hrdlička

ZE ZBŮCHU AŽ NA KONEC SVĚTA ...

Po 150 letech stejným směrem, i když už ne složitým způsobem, plavbou po moři, ale naopak letecky se vydala na Nový Zéland slečna Monika Schejbalová se svým přítelem. Oba dva po ročním pobytu na N. Zélandu dnes žijí v Třemošné u Plzně a dovolil jsem si oslovit zbušskou rodač-

Zpáteční let byl o něco příjemnější. Letěli jsme 10,5 hodiny do Seoulu, kde nám společnost Korean Air zajistila hotel s večeří a snídaní. Poté jsme ráno, již odpočívající, letěli dalších 10,5 hodiny do Prahy.

V podstatě jsme nevnímali, že letíme takovou dálku. Cesta byla

malém hostelu. Asi po 14 dnech jsem našla pozici pokojské ve větším hotelu. Protože směny byly jen dopoledne, pracovala jsem po večerech jako servírka a myčka nádobí v turecké restauraci. Po přestěhování na jiný ostrov jsem pracovala na vinici.

Přítel začal prací v sadech – protrhávání a trhání jablek, broskví, vína. Také si vyzkoušel práci v restauraci, v továrně na dýně a zahradnictví, kde přesazoval celery. Poté si také našel práci na vinici.

Po přicestování jsme se usadili na severním ostrově v městečku Napier, kde jsme strávili 7 měsíců. Pronajali jsme si krásný domeček u moře, tak se pro nás Napier stal druhým domovem. Také nás přijela navštívit moje maminka s dědou. S nimi jsme procestovali část severního ostrova. Nicméně sezóna práce skončila a byl čas se přestěhovat na severní cíp jižního ostrova, kde se rozprostírá jedna vinice vedle druhé.

Před příjezdem za další práci nás ale lákalo cestování. Půjčili jsme si karavan a procestovali jsme téměř celý jižní ostrov. Poté jsme téměř celý zbytek pobytu strávili v městečku Blenheim. V posledním týdnu jsme přiletěli do Aucklandu a ještě jsme naposledy cestovali v jeho okolí.

Auckland jsme navštívili dokonce dvakrát. Ihned o přeletu na Nový Zéland jsme tam strávili 14 dní a poté týden před odletem domů. V Aucklandu můžete potkat opravdu velkou škálu národností, převážně Korejce a Indý. Nicméně Auckland a hlavně jeho okolí jsme si zamilovali.

V hlavním městě Wellington jsme strávili pouze dva dny, ale na jeho prohlídku to stačilo.

Bohužel jsme moc zemí prozatím nenavštívili, tak nemůžeme srovnávat. Ale Nový Zéland je rozhodně nejkrásnější země, kterou jsme kdy viděli. Jeho příroda je opravdu něco neuvěřitelného.

ku, aby se s námi podělila o své dojmy z jejich ročního pobytu na druhé straně zeměkoule.

„První myšlenka byla vycestovat do Anglie a naučit se jazyk. Nicméně po prozkoumání a zhodnocení náročnosti získat práci v Anglii pro mě i přítele alespoň ve stejném městě, jsme zkoušeli hledat dál. Z nabídek agentury nás nejvíce zaujal Nový Zéland. O této cestě jsme nepřemýšleli vůbec. Bylo to víceméně rozhodnutí ze dne na den.

Letěli jsme se společností Korean Air. Let na Nový Zéland trval celkem 28 hodin i s mezipřistáními – Amsterdam, Seoul.

sice dlouhá a náročná, ale hodně času jsme prospali a projedli. Po přistání jsme si prošli docela složitou kontrolou zavazadel, kde jsme museli dokonce otevřít kufr, jestli nemáme špinavé boty a nevezeme jim tam semínka z ČR (za špinavé boty hrozila pokuta \$400).

Žádný šok jsme neprožívali, spíš to byl zajímavý pocit „zestárnout“ o 12 hodin (přiletěli jsme 1.9. ráno, ale doma bylo ještě 31.8. večer).

Na Novém Zélandu jsme strávili rok.

Začala jsem zde pracovat jako recepční a uklízečka v jednom

ODPOLEDNE PRO DĚTI

V sobotu dne 5. října 2013 se již po třetí podařilo lákat velké množství dětí na sportovní odpoledne, které pořádali členové TJ Sokol Zbůch ve spolupráci s klubem Věcí veřejných. Celé hřiště u základní školy bylo zaplněno stanovišti, které měly děti pobavit a také v nich probudit zejména sportovního a závodivého ducha. Kromě sportovních disciplín, jako je skákání v pytlich, překonávání vzdálenosti na lanech, házení míčků na kuželky či jízda zručnosti na kolech, čekal děti i vědomostní kvíz. Velkou oblibu si získala již v loňském ročníku

střelba ze vzduchovky, proto ani letos nechyběla. Malé děti lákalo nejvíce bludiště postavené z krabic, které díky hezkému počasí bez deště vydrželo až do konce soutěžení.

Na závěr byly rozděleny odměny za absolvování všech disciplín a všichni se vrhli na opékání vuřtů.

Sladkosti a občerstvení věnovala dětem paní Stanislava Egermyerová, které za to velice děkujeme.

*Lydie Bayerová
TJ Sokol a Věci veřejné - Zbůch*

SPOLKOVÁ ČINNOST U NÁS...

V minulém čísle Zbůšského zpravodaje, v jeho úvodním slově jsem se zmínil, že je velká škoda, že v současné době u nás ve Zbůchu nepracuje spolková činnost tak, jak by bylo potřeba. Už z toho důvodu, abychom se mohli zapojit do soutěže o titul Vesnice roku a získat aspoň Modrou stuhu za společenský život v obci.

Přítom v nedaleké minulosti naše obec se sdružovala v různých organizacích, spolcích, jako byl např. Svaz žen, Klub českých turistů či Český zahrádkářský svaz. Je dobře, že svoji činnost nepřerušili

místní fotbalisté, sokolové a též dobrovolní hasiči a naopak svojí záslužnou, někdy i mravenčí práci rozšiřují výše zmíněnou spolkovou činnost na vsi. Je škoda, že naopak svoji činnost ukončili místní zahrádkáři před více jak dvaceti léty a určitě i dnes by byli velkým přínosem.

Od prvního čísla v roce 2014 našeho Zbůšského zpravodaje vám budeme v jednotlivých číslech představovat, prostřednictvím zápisků, jejich záslužnou činnost ve 2. polovině minulého století.

R. Hrdlička

TURISTÉ OPĚT VE ZBŮCHU

Sešli se již po dvaatřicáté při Předvánočním pochodu tradičně v cíli v restauraci v Cihelně.

Letos, 14. prosince jich přišlo celkem 149. Nejzdatnější dorazili po 33 km ze Stříbra, další po 20 km z Heřmanovy Hutě a zbyvajících po 8 km vycházce ze dvora Gigant v Záluží.

V celkovém počtu je i osmičlenný štáb pochodu ve složení: Václav Straka a Míka ze Zbůchu, z Líní Vlasta Čáslavová, Ivo Pěček, Karel Lukáš a František Brabec a z Tlučné manželé Jana a Oldřich Horských. Novinkou letošního pochodu bylo vypravení na jeho dvě kratší

trasy smluvního autobusu s odjezdy z Líní v 8.30 a 10.30 hod. Přes cílové místo Zbůch, restaurace v Cihelně pro ty, kteří přijeli na pochod vlastními auty. Další zastávkou byl Chotěšov a Heřmanova Huť. Zde měli možnost navštívit zdarma unikátní rozhlednu, zakoupit si pohlednice a získat originální razítko do tzv. Vandrovni knížky. Zde pak část osazenstva z autobusů odešla na start 20 km trasy do Hospůdky U Gubíka a zbytek odjel na Dvůr Gigant v Záluží na start trasy 8 km. Kdo se chce o této barokní kulturní památce vrchnostenského dvora dozvědět více, doporučuji, aby si přečetl článek, který napsal jeden z majitelů, pan Ivan Korec a byl otištěn v letošním Zbůšském zpravodaji č. 1 pod názvem: "Kousek za humny". Zde se mj. dočte, že dvůr má určitou spojitost s obcí Zbůch. Od roku 1918 totiž dvůr nabývá od rodiny Thurn Taxis správce / ředitele / dolů ve Zbůchu, ing. Jan Kotiš s manželkou od kterých jej kupují v roce 1935 předci současných majitelů, pan Karel a Milada Zimovi.

Účastníci opět kladně hodnotili kvalitně proznačené trasy, letos Václavem Strakou s Karlem Lukášem, ale i možnost občerstvení na startech, kontrolách a v cíli pochodu. Tentokrát to byla Hospůdka U Gubíka v H. Hutí, kavárnička ve Dvoře Gigant v Záluží a jako každoročně restaurace v Cihelně ve Zbůchu. Velkým zklamáním pořadatelů byl nezáměr o jízdě smluvním autobusem na starty dvou kratších tras, což v minulosti kritizovali zejména turisté, bydlící v Líních. Pokud tento nezáměr bude trvat i v roce 2014, nebude již do budoucna tato služba zajišťována. Naopak radost členům štábu udělala rozžářená očka Honzika Duffka z Chotěšova při přebírání ocenění pro nejmladšího účastníka (narozen 25.4. 2009) a gesto nejstaršího účastníka Luboše Kučery (narozen 1929) z Dobřan, který toto ocenění získal již v loňském roce. Se slovy: "To by vypadalo, že se zúčastní vaší akce kvůli němu" je přenechal druhé nejstarší účastnici Olze Protivínské z Líní (narozena 1932). Ocenění nejvzdálenějšího účastníka si odvezl Jiří Brož z Olomouce. Knihy a cykloturistické potřeby jim věnovali sponzoři akce, paní Stanislava Egermayerová ze Zbůchu a pan Ladislav Pakandl z Líní. Poděkování za poskytnutí příspěvku patří Obecnímu úřadu ve Zbůchu, provozovateli rozhledny v H. Hutí a všem, kteří poskytli zázemí pro naše pořadatele.

V roce 2014 se budeme v sobotu, 13. prosince těšit na vaši návštěvu na 33. ročníku Předvánočním pochodu, který bude mít tyto jednotlivé trasy: 36 km z Preštice, 20 km z Merklína a 14 km z Čertotína. Bližší informace jsou již ve vydaném Kalendáři turistických akcí pro rok 2014 Plzeňského kraje a 10.5. 2014 budou k dispozici propozice tohoto Předvánočního pochodu na 27. ročníku TP Líňský maraton.

VOLEBNÍ VÝSLEDKY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČR

V OBCI ZBŮCH - 25. / 26.10. 2013

ČSSD	215 hlasů	24,54 %	Dělnická strana soc. spravedlnosti	9 hlasů	1,02 %
ANO 2011	190 hlasů	21,68 %	Koruna Česká	4 hlasy	0,45 %
KSČM	127 hlasů	14,49 %	Suverenita, Strana Zdravého rozumu	3 hlasy	0,34 %
ODS	81 hlasů	9,24 %	Strana soukromníků	2 hlasy	0,22 %
TOP 09	80 hlasů	9,13 %	Hlava vzhůru - volební blok	1 hlas	0,11 %
Úsvit přímé demokracie			Politické hnutí-Změna	1 hlas	0,11 %
T. Okamury	68 hlasů	7,76 %	Lev 21 - Nár. socialisté	0 hlas	0,00 %
Strana svobodnýchobčanů	25 hlasů	2,85 %			
Česká pirátská strana	24 hlasů	2,73 %			
Křesť. Dem. Unie /Čsl.	18 hlasů	2,05 %			
Strana zelených	18 hlasů	2,05 %			
SPOZ	10 hlasů	1,14 %	Volební účast ve Zbůchu:		49,94 %

ZBŮŠSKÝ ZPRAVODAJ vydává obec Zbůch

Redakční rada: Rudolf Hrdlička, Jiří Hájek, Josef Skála, Vlastimil Weber
Kontaktní adresa: Obecní úřad, Náměstí 205, 330 22 Zbůch, tel. 377 931 470

Odpovědný redaktor: Rudolf Hrdlička

Registrační číslo: MK ČR E 14120

Za správnost příspěvků odpovídají autoři.
Vyhrazujeme si právo pravopisných korektur.

Příspěvky jsou bezplatné, honoráře nevyplácíme.

Tisk a grafická úprava: Tisk Domažlice,
Plzeňská knihvazba s.r.o., Domažlice
tel. 379 243 372, e-mail: tisk@plzenska-knihvazba.cz
www.plzenska-knihvazba.cz